

- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony, prawo do rzetelnego procesu oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej. Strona skarżąca ani nie została poinformowana, ani nie otrzymała zawiadomienia o ewentualnych dowodach przytoczonych przeciwko niej w celu uzasadnienia środka przynoszącego jej szkodę. Rada ani nie udzieliła stronie skarżącej dostępu do akt sprawy, ani nie przedstawiła jej żądanych dokumentów (w tym dokładnych i spersonalizowanych informacji uzasadniających sporne środki ograniczające), ani nie ujawniła jej ewentualnych dowodów przytoczonych przeciwko niej. Stronie skarżącej odmówiono wysłuchania jej przez Radę, podczas gdy wyraźnie tego zażądała. Wyżej wymienione naruszenie przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony — w szczególności niepoinformowanie strony skarżącej o przytoczonych przeciwko niej dowodach — skutkuje naruszeniem jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada dopuściła się oczywiście błędu w ocenie, przyjmując środki ograniczające przeciwko stronie skarżącej. Powody, które Rada podniosła przeciwko stronie skarżącej, nie stanowią odpowiedniego uzasadnienia. Ponadto Rada nie przedstawiła ani dowodów, ani informacji w celu wykazania powodów, na które się powołuje, aby uzasadnić sporne środki ograniczające, które oparte są zwykłych domniemaniach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że sporne środki ograniczające są dotknięte niezgodnością z prawem ze względu na uchybienia dotyczące dokonanej przez Radę oceny przed ich przyjęciem. Rada nie przeprowadziła rzeczywistej oceny okoliczności sprawy, lecz ograniczyła się tylko do zastosowania się do zaleceń Rady Bezpieczeństwa ONZ i przyjęcia propozycji przedstawionych przez państwa członkowskie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Iralco przeciwko Radzie

(Sprawa T-158/13)

(2013/C 147/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iranian Aluminium Co. (Iralco) (Teheran, Iran) (przedstawiciele: solicitors S. Millar i S. Ashley oraz barrister M. Lester)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających

wobec Iranu oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim zaskarżone akty dotyczą skarżącego oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy twierdzenia, iż Rada nie przedstawiła odpowiednich, względnie dostatecznych powodów, dla których wskazała skarżącego.
- 2) Zarzut drugi dotyczy twierdzenia, iż Rada nie zagwarantowała skarżącemu prawa do obrony, ani prawa do skutecznej kontroli sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy twierdzenia, iż Rada popełniła oczywiście błąd w ocenie uznając, że spełnione były przesłanki objęcia wykazem.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy twierdzenia, iż decyzja Rady o wskazaniu skarżącego naruszyła, bez uzasadnienia i w nieproporcjonalny sposób, podstawowe prawa skarżącego, w tym prawo do ochrony własności, prowadzenia działalności gospodarczej i dobrego imienia.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — HK Intertrade przeciwko Radzie

(Sprawa T-159/13)

(2013/C 147/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HK Intertrade Co. Ltd (Wanchai, Hongkong) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjørtler, G. Pandey, D. Rovetta, N. Pilkington i D. Sellers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim zakwestionowane akty obejmują stronę skarżącą; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku zawiadomienia, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony oraz oczywistego błędu w ocenie.

Strona skarżąca uważa, że Rada nie wysłuchała strony skarżącej i naruszyła obowiązek zawiadomienia strony skarżącej. Ponadto Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, które to uchybienie jest tym poważniejsze, że Rada nie odpowiedziała na żądania strony skarżącej dotyczące udostępnienia dokumentów i ogólnego ujawnienia informacji. Wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca nie jest „firmą przykrywką” National Iranian Oil Company (NIOC), a w każdym razie Rada nie wykazała, by sama okoliczność, że strona skarżąca została założona jako spółka zależna NIOC, wystarczała to tego, by pociągać za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego wbrew celowi zakwestionowanych środków. Ponadto Rada w sposób oczywisty naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony i wreszcie dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Bank Mellat przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/13)

(2013/C 147/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Mellat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 ⁽¹⁾; lub
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do strony skarżącej; oraz
- uznanie, że art. 1 pkt 6 decyzji Rady 2012/635/WPZiB ⁽²⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że embargo finansowe nie jest „niezbędnym środkiem” i z tego względu jest pozbawione podstawy prawnej na mocy art. 215 TFUE, jako że nie jest logicznie powiązane z odpowiednim celem polityki zagranicznej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że embargo finansowe jest w każdym razie nieproporcjonalne do rzekomo realizowanego celu polityki zagranicznej i tym samym jest pozbawione podstawy prawnej na mocy art. 215 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że embargo finansowe jest sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa Unii i z art. 215 ust. 3 TFUE w szczególności oraz jest sprzeczne z zasadami proporcjonalności, pewności prawa, zakazu arbitralnego działania i wymogiem, zgodnie z którym sankcje powinny obejmować niezbędne gwarancje prawne.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że embargo finansowe narusza przysługujące stronie skarżącej prawa własności, prawa do prowadzenia działalności gospodarczej i prawa do swobodnego przepływu kapitału oraz zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 34).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — Magic Mountain Kletterhallen i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-162/13)

(2013/C 147/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Magic Mountain Kletterhallen GmbH (Berlin, Niemcy), Kletterhallenverband Klever e.V. (Lipsk, Niemcy), Neoliet Beheer BV (Son, Niderlandy) i Pedriza BV (Haarlem, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci M. von Oppen i A. Gerdung)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 ust. 1 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2012) 8761 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2012 r. dotyczącej pomocy państwa SA.33952 (2012/NN) — Niemcy, Kletteranlagen des Deutschen Alpenvereins;